

PRECISIONS SOBRE L'EUTANASIA

El mot eutanàsia (del grec 'eu'- bé i 'tànatos' - mort) significa etimològicament 'bona mort'. S'entén per eutanàsia l'acte pel qual una persona dóna mort a un malalt incurable, amb el previ consentiment del malalt o a requeriment d'aquest, amb la finalitat d'estalviar-li sofriment. Es també l'anomenat homicidi caritatiu o "mort de compassió" (eutanàsia "occisiva")

En aquest tema controvertit al llarg dels segles. A l'antiga Esparta els espartans, poble eminentment guerrer, eliminaven els nadolescents que tenien algun defecte amb la finalitat de depurar la raça amb vistes a la seva formació i preparació per a la guerra. El Jurament d'Hipòcrates, o codi deontològic o de moral més antic pel que s'ha regit la conducta mèdica al llarg de la història, diu textualment al respecte: "Juro que no aplicaré cap verí ni donaré droga mortal a ningú".

Ultimament és un tema que s'ha posat d'actualitat per la recent entrada al Parlament Holandès d'una llei per a la despenalització de l'eutanàsia, doncs, entesa tal i com l'hem definida al principi, està prohibida per pràcticament totes les legislacions del món. El codi penal espanyol, a l'article 409, diu: **"serà castigat amb pena de presó major tot aquell que ajudi o indueixi a un altre a suïcidar-se, i serà castigat amb reclusió menor si l'ajuda**

fins al punt d'executar ell mateix la mort".

Però el terme "eutanàsia" té, endemés, altres diferents interpretacions. Així, s'entén per "eutanàsia lenitiva" l'aplicació d'un remei per tal d'escurçar o alleujar els sofriments d'un malalt incurable, malgrat ser sabedor que aquest remei pot accelerar la mort del malalt, tot i que no es pretén. Així entesa, la legislació i la moral la jutgen com a permesa i lícita, sempre que el remei aplicat sigui indicat.

Podem trobar encara un altre tipus d'eutanàsia, que podríem anomenar "passiva" i que consisteix en la renúncia a aplicar tots els mitjans al nostre abast per tal d'evitar la mort d'un malalt incurable. Arribat a aquest punt, cal preguntar-se si ha d'ésser obligatori o lícit prolongar la vida d'un malalt incurable sotmetent-lo a tractaments agressius i dolorosos. Cal tenir ben present que la superespecialització i l'aparició d'aparells ultramoderns que poden substituir òrgans vitals poden fer que es mantinguin les constants mínimes d'una persona durant un temps indefinit, i perllongar una existència únicament vegetativa que depèn de la connexió a un aparell. Aquesta possibilitat de perllongar artificialment la vida implica irremediablement el dubte sobre el dret de l'home a la seva mort natural i a no ser convertit en un autòmata

vivent. Propers són encara en el temps exemples com els de Franco al nostre país o Tito a Iugoslàvia, víctimes ambdós d'un intervencionisme mèdic a totes llums desmesurat que només va aconseguir perllongar inútilment una agonia i privar al malalt d'una mort digna.

En l'actualitat, a la vista dels progressos tècnics del nostre temps, sorgeix la necessitat de salvaguardar en l'home el seu dret a la mort natural, doncs amb molta freqüència les últimes setmanes de vida d'un malalt incurable les recordem amb una gran frustració o un lamentable fracàs que desitjaríem oblidar, doncs la mort bella, exemplar, edificant, en la que el moribund està tranquil, envoltat dels seus familiars i amics, com acomiadant-se d'ells, vivint el seu moment final, es dóna molt estranyament.

La mort, des de la perspectiva de la malaltia, és quelcom que cal evitar, prevenir o retardar pels mitjans que actualment té la medicina preventiva o assistencial. Però no hem d'oblidar que, biològicament, la mort és un complement de la vida, una fase final lògica en un procés natural que s'inicia amb el naixement i que ha d'ésser acceptada com a útil i necessària per a donar pas a noves generacions.

Vicente Pérez Valera

CERCANT ELS CIMS

Ja fa molt temps que no he assolit cap cim de les nostres contrades, ni tampoc del nostre estimat Pirineu. Potser que siguin ja els anys que pesen, les obligacions un xic de mandra, la comoditat, però mai la manca d'il·lusió. Ara a l'hivern, en les seves llargues tardes del diumenge, prop de la

llar i mig endormiscat davant la televisió, venen a fluïr records d'aquelles caminades, muntanya amunt, cercant els cims més alts.

"De bon matí quan els estels es ponen, tot caminant encesa la caçó". Així començaven les nostres aventures alegres, farts de joia i d'il·lusió vers la tro-

bada de la bella natura i l'esperança de gaudir del seu encant.

Motxil·les pesantes, menjar frugal, estacions fredes i trens més lents, companys alegres i d'esperit triomfal, tot era joia, tot era alegria, tot era verd, molt verd, el gris no hi cal.

(segueix a la pàgina següent)